

Aclarir el consell mallorquí

Els consells insulars són una part fonamental de l'estructura jurídica, política i institucional de les Illes Balears. L'Estatut d'Autonomia preveu la transferència de nombroses competències de la CAIB (Comunitat Autònoma de les Illes Balears) cap als consells. La majoria d'aquestes competències encara no estan transferides. Potser haurem d'esperar anys i anys, abans que siguin transferides. La lluita entre govern i consells insulars per atresorar el poder és recurrent. Quan un consell té una majoria política d'igual color que el govern, aquesta lluita pràcticament no es veu i, sovint, no implica qüestions fonamentals. Quan un consell està en mans d'una majoria diferent a la del govern, aleshores es veu que el poder "compensatori" d'un consell és força important. Els consells, entre d'altres competències, són els responsables de bona part de la política cultural (amb la important àrea de patrimoni) i, sobretot, de l'urbanisme. Aquest darrer aspecte, gairebé no cal ni dir-ho, és fonamental en la política de les Illes Balears.

Les Balears són una comunitat que viu quasi en exclusiva del turisme. Això vol dir construccions, urbanitzacions, hotels, restaurants, camps de golf... Qui té la potestat d'aprovar les línies d'actuació en aquest camp són els consells. Els consells insulars de Menorca i d'Eivissa-Formentera estan en mans del Partit Popular, igual que el govern. El de Mallorca, en mans del Pacte de Progrés (PSOE, PSM, UM amb el suport, des de fora de la gestió, d'EU). En aquesta conjuntura política el Consell Insular de Mallorca (CIM) esdevé un referent, l'únic, de primera magnitud per poder veure quines diferències hi ha entre la política urbanística que aplica el PP i la que aplica la força que vol ser la gran alternativa: el Pacte de Progrés.

Feta aquesta explicació prèvia, no cal dir que un trencament del Pacte de Progrés, i per consegüent un retorn d'una majoria de dretes al CIM, significaria que la política urbanística de desenvolupament incontrolat que defensa el PP seria la que imperaria a totes les Illes. Des

del punt de vista de les forces progressistes, això seria una passa enrere.

Per alguns, aquesta petita —o gran, segons com es miri— victòria que representa controlar l'urbanisme a Mallorca, no justifica un pacte entre partits tan diferents com PSM, UM, EU i PSOE. Els crítics del Pacte de Progrés són molts. Les baralles quasi contínues entre els nacionalistes del PSM i UM semblen donar la raó als qui pensen que més val deixar-ho córrer. No és així. La política és pactar i cal renunciar a determinades coses

per obtenir-ne d'altres. Si el Pacte de Progrés es manté fins el 1999 i únicament hagués servit per fer una política urbanística més restrictiva, ja estaria justificat.

En aquest sentit és molt gràfica la posició dels ecologistes. Amb un CIM controlat pel PP, la protesta contra la incineradora —excusa de les males relacions entre PSM i UM— era contínua. Des que hi ha Pacte de Progrés, la protesta és purament formal, quasi "protocol·lària". Per què? Perquè els ecologistes saben que la incineradora és, ja, inevitable i que la política de bon de veres passa ara per fer restrictiu al màxim l'urbanisme. Ara mateix, segons publicam en pàgines interiors, la diferència fonamental entre PSM i UM, en matèria urbanística —per tornar a pactar—, es redueix a un

camp de golf. Si se supera, la continuïtat del Pacte de Progrés sembla assegurada. Seria una irresponsabilitat no arribar a un acord.

Els quatre partits del Pacte de Progrés que governa Mallorca convé que demostrin que els temps de l'eterna oposició, quasi de candestinitat, ja han passat a la història. Ara cal fer política. I per tant governar. Des del progressisme, ningú no podrà dir mai que no hagi estat bo per a Mallorca aturar l'urbanisme salvatge del PP. Per molt que la incineradora funcioni i per molt que hi hagi un camp de golf més. El que es perdria, si es trenca el Pacte de Progrés, seria molt més que això. Després de l'espectacle de 6 de juny —amb expulsions, cares d'ofensa i paraules gruixudes per tots els costats— ja han cobert la qüota de política-teatre. Que ara governin, perquè això no és cap joc. ■

MIQUEL PAYERAS

"Ara cal fer política. I per tant governar. Després de l'espectacle del 6 de juny, ja han cobert la qüota de política-teatre. Que ara governin, perquè això no és cap joc."